

РЕШЕНИЕ

№ 4275

гр. София, 30.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 09.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3199** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], срещу Заповед № 79/09.02.2019г. на председателя на Комисията за защита на потребителите /КЗП/, с която на основание чл.68л, ал.1, във вр.чл.68в, чл.68г, ал.4, вр.ал.1 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, на дружеството е забранено упражняването на нелоялна заблуждаваща търговска практика.

Твърди се, че оспорваната заповед е незаконосъобразна, постановено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Претендират се разноски.

Ответникът - председателят на КЗП, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, за което излага подробни съображения и моли същата да бъде отхвърлена. Счита, че оспорената заповед е постановена от компетентен орган при спазване на правилата, разписани в АПК. Не са допуснати процесуални нарушения при постановяване на заповедта. Счита, че от представените по делото доказателства се установява безспорно нарушението, за което е издадена оспорената заповед., като моли за потвърждаване на същата. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не изразява становище.

Административният съд С. – град, след като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, прие следното от фактическа страна: Производството пред административния орган е образувано във връзка с проверка на интернет страница www.kegamo-bg.com, на която е открит продукт „Антибактериална тоалетна седалка от дурупласт“. В хода на проверката, резултатите от която са отразени в Констативен протокол № К-2687979/16.09.2020г., е установено, че търговецът, който извършва дейност чрез тази страница е [фирма]. В тази връзка на заседание на КЗП е взето решение, с което е наредено на дружеството да докаже, че не е налице прилагане на нелоялна търговска практика, относно посочената характеристика на продукта „антибактериален“, за което е издадена Заповед № 454/06.10.2020г. в изпълнение на дадените указания, с писмо вх.№ Ц-03-9489/02.11.2020г., дружеството е депозирало писмени обяснения, в които посочва, че доставчик на продукта са дружествата [фирма] и [фирма] като представената от тях информация е буквално пренесена на интернет страницата. Освен това посочват, че характеризирането на стоката като „антибактериална“ е свързано с химическия състав на полимерните смеси, към които се добавят сребърни йони при производството.

Въз основа на това на Комисията е издадена процесната заповед, с която на дружеството е забранено при упражняване на търговската дейност да използва нелоялна търговска практика, а именно да предоставя невярна информация, с която да заблуждава потребителите относно свойствата на продукта като в мотивите си е приел, че в представените от дружеството документи няма доказателства за твърдяното „антибактериално“ свойство на тоалетната седалка.

При така установената фактическа, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, прави следните правни изводи:

Жалбата срещу процесната заповед е ДОПУСТИМА като подадена 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал.1 АПК, от легитимирано лице, адресат на оспорваната заповед, насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 68л, ал. 1 от ЗЗП, когато комисията за защита на потребителите установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на комисията издава заповед, с която забранява прилагането на търговската практика. Поради това, настоящият състав приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, действащ в рамките на предоставените му със закон правомощия.

Заповедта е издадена при спазване на установената от закона форма, като не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да са ограничили правото на защита на оспорващия и да са препятствали възможността му адекватно да я организира. Посочен е издателят на заповедта, адресатът, описано е действието, което органа е възприел като заблуждаваща, нелоялна, търговска практика. Изложени са фактическите и правни основания за издаването ѝ. Мотиви се съдържат в самата заповед. При издаването ѝ са спазени специалните административно-производствени правила по ЗЗП. Производството е образувано във връзка с контролните правомощия на Комисията, за което е извършена съответната проверка, резултатите от която са отразени в съответните констативни протоколи. Същите са връчени на представител на дружеството, като му е дадена

възможност за доказване на твърденията си. В този смисъл съдът намира, че при издаването на заповедта не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила като релевантните по случая факти са установени правилно и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената заповед. Същата съдържа фактите по подадената пред КЗП жалба, извършените проверки, решенето на КЗП, които са отразени и в оспорваната заповед. Въз основа на цялата административна преписка може да се проследи както хронологията на установяване на фактите, така и тяхното съдържание.

По отношение на приложението на материалния закон, настоящият съдебен състав съобрази следното:

Оспорената заповед е издадена на основание чл. 68л, ал.1 ЗЗП, според която, когато КЗП установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на комисията издава заповед, с която забранява прилагането на търговската практика, тъй като съобразно чл.68в се забраняват нелоялните търговски практики. Съгласно легалната дефиниция на понятието "търговска практика", дадена в § 13, т. 23 ДР от ЗЗП това е "всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите". Легалната дефиниция на нелоялна търговска практика е дадена в разпоредбата на чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП - "търговска практика, от страна на търговец към потребител е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когато засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители".

С тези текстове от вътрешното законодателство е транспонирана Директива 2005/29/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 11.05.2005 г. относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и Регламент /ЕО/ № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета.

С процесната заповед административният орган е квалифицирал поведението на дружеството като нелоялна търговска практика – нарушение по чл. 68г, ал.1 от ЗЗП – противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност. Според легалната дефиниция на понятието "добросъвестност и професионална компетентност" по § 13, т. 28 от ДР на ЗЗП, това е степента на специални познания, умения и грижи, които може да се очаква да бъдат притежавани и проявени от търговеца спрямо потребителя съгласно почтените пазарни практики и/или принципа за добросъвестност в сферата на дейност, упражнявана от търговеца. В настоящия случай под „умения и грижи“ следва да се разбира своевременното отразяване на извършеното от потребителя плащане на дължимото задължение, с което същият да не бъде поставен в неблагоприятното положение неправомерно да бъде лишен от възможността да ползва услугата, за която е заплатил. В тази връзка не се споделят доводите в жалбата, че в хода на проверката деянието е преустановено като е премахната характеристиката „антибактериална“, с което е отпаднала необходимостта от прилагането на ПАМ. Целта мярката е освен да преустанови нарушението, още и

да действа превантивно, т.е. за в бъдеще да не се използва нелоялна търговска практика.

На следващо място съдът не споделя становището на оспорващия, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като не са настъпили вредни последици за потребителите. За съставомерността на деянието не е необходимо да са настъпили вреди. Това е така, тъй като разпоредбата на чл. 68д не изисква и не изследва настъпването на вредни последици, а е достатъчно само да е посочена невярна информация.

Предвид изложеното, съдът намира, че е налице нелоялна търговска практика, тъй като дружеството жалбоподател е действал недобросъвестно и непрофесионално като без основания е отразил свойства и характеристики на предлагания продукт, без да са налице доказателства за съществуването им.

Оспорваният административен акт съответства и на целта на закона, формулирана в чл.68б във връзка с чл. 1, ал. 2, т. 3 от ЗЗП - осигуряване на защита на потребителите срещу нелоялни търговски практики преди, по време на и след отправяне на предложение от търговец до потребител и/или сключване на договор за продажба на стоки или предоставяне на услуги.

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.4 от АПК, вр.чл.78, ал.8 от ГПК, оспорваният следва да бъде осъден да заплати на ответника сторените по делото разноси в размер на 100 /сто/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение, своевременно поискани и доказани.

Така мотивиран, Административен съд-София-град, II-ро отделение, 28-ми състав, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма], срещу Заповед № 79/09.02.2019г. на председателя на Комисията за защита на потребителите.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисия за защита на потребителите сумата от 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Р. България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ: